

[af]

LOTTE EDBERG LOVELESS, JOURNALIST,
STICKELBERGS BUREAU | ndu@mm.dk

Et hjem til Henning

FOTOS: RENE SCHÜTZE

[Ventetid]

Tonen er gemytlig, mens Kirsten Olsen og Henning Hansen tager af bordet i køkkenalrummet på Behandlingscentret Hammer Bakker. Ni år har de kendt hinanden, og gennem årene er der både blevet grinet og talt med store bogstaverne.

- Det var godt, du fik ryddet op på dit værelse i dag, Hansen, siger afdelingsleder Kirsten Olsen.

- Gjorde jeg det, K.O.?

- Ja, du gik for eksempel ud med skraldespanden.

- Det tror du, men kig lige ovre i køkkensækken, K.O.!! Den kloge narrer den mindre kloge, griner Henning.

Afdelingslederen hæver øjenbrynene og sender et lige så skælmisk blik tilbage, men gør det også tydeligt, at der hverken er leet sidst eller bedst i den sag. Og Henning ved det – der bliver holdt snor i ham på Hammer Bakker. Og det har han brug for.

- I gode perioder kan jeg klare rigtig mange ting selv. Men når jeg har det skidt, har jeg brug for meget støtte, siger 33-årige Henning.

Svær barndom

Det er ni år siden, en tilsynsdom med mulighed for anbringelse sendte Henning til Behandlingscentret Hammer Bakker nord for Aalborg.

At bo på institution var ikke nyt. Som 8-årig blev Henning sendt på Hostruphøj ved Hobro. Weekenderne tilbragte han hos moren og stedfaren eller hos en plejefamilie.

- Jeg havde en hård barndom. Det var svært ikke at være hjemme hos familien. Jeg savnede især min tvillingebror. Men min mor gjorde det, hun mente var rigtigt, fortæller Henning.

Det er seks år siden, Henning Hansens tilsynsdom udløb. Alligevel er han stadig på samme behandlingscenter. Selvom han flere gange har klaget, er det hidtil ikke lykkedes at finde et egnet tilbud. Henning drømmer om en dag at få et rigtigt hjem, der passer præcis til ham.

Som 16-årig kom han på efterskole i Tolne. Henning trivedes, og i lange perioder gik det fint. Men han skændtes også en del med lærerne om reglerne, og efter halvandet år røg han ud af skolen.

Henning flyttede i stedet ind på en ungdomspension i Aalborg. Her var der ifølge Henning ikke meget at råbe hurra for.

- Det var et sted for folk, der ikke havde andre steder at være. Men mor og min stedfar kunne ikke have mig derhjemme. Da han var 18 år, begyndte Henning på Limfjordsskolen, hvis efterskole-agtige struktur passede ham godt.

Det er mærkeligt, for i virkeligheden skreg jeg jo på hjælp. Men når jeg har det rigtig skidt, beder jeg som regel folk gå.

- Jeg kunne rigtig godt lide at være der, men efter to år sagde de, at de ikke kunne lære mig mere, og så flyttede jeg ind i et bofællesskab i Aalborg. Det var ikke mig. Vi boede fire sammen, og det fungerede dårligt. Jeg er lidt galsindet anlagt, og det udviklede sig tit til højlydte skænderier. Jeg savnede pædagoger til at hjælpe, når tingene kørte af sporet, siger han.

På dybt vand

Efter nogen tid flyttede Henning i stedet ind i et rækkehus for sig selv. Grimassen er ikke til at tage fejl af, da han skal fortælle, hvordan det spændte af.

- Gud fri mig vel, siger han, mens han holder sig til hovedet og græmmer sig.

- Det gik slet ikke. Jeg sov om dagen, og om natten drak og spillede jeg på spilleklubber rundt i byen. Jeg skyldte rigtig mange penge væk, var langskægget og beskidt og havde ikke styr på noget. Jeg levede i min egen verden og fik ikke ordnet noget. Jeg var kun glad, når jeg vandt, og det varede ikke ret længe, fortæller Henning.

Aftalerne med hjemmevejlederen havde laveste prioritet. Enten sov Henning eller var ude at ture i byen. Heller ikke forskellige andre former for støtte, han fik tilbudt, formåede Henning at udnytte.

- Det er mærkeligt, for i virkeligheden skreg jeg jo på hjælp. Men når jeg har det rigtig skidt, beder jeg som regel folk gå. Dengang kunne jeg også godt være truende, når jeg blev sur.

Én af de få, Henning lænede sig op ad, var Allan, som han lærte at kende gennem sin bror. Allan ejede en pool- og spillehal, hvor Henning kom meget, og mere end en gang lagde Allan sig i mellem, når Henning blev passet op af lånehajer, der ville indkassere tilgodehavender.

- Allan har altid været fantastisk og til at regne med, siger Henning om vennen gennem 12 år, der i dag også er hans arbejdsgiver. 18 timer om ugen arbejder Henning som altnulmand i pool- og spillehallen i Aalborg, hvor han har været ansat et års tid. Før det havde Henning job i Allans sports-café.

Selvom behandlingscentret på mange måder har været godt for Henning Hansen, er han klar til at forlade stedet nu, hvor det er mere end seks år siden, at dommen udløb. Men Aalborg Kommune har stadig ikke fundet et egnet sted til ham. Heldigvis har han et godt forhold til sin kontaktpædagog Kirsten Olsen og et meningsfyldt arbejde i en pool- og spillehal.

Allan har altid været fantastisk og til at regne med, siger Henning om vennen gennem 12 år, der i dag også er hans arbejdsgiver.

Brug for hjælp

Men ét var druk og spillegalskab. Selv støttepillen Allan kunne ikke redde ham ud af de problemer, han endte i, da han en dag stod med en anklage om seksuelle overgreb på en yngre udviklingshæmmet fyr, der boede tæt på.

- Hvis man ikke selv kender grænserne, så er det svært, når én siger ja, men i virkeligheden mener nej. Jeg troede, vi havde noget sammen, men det var ikke et ligeværdigt forhold – jeg var både stærkere og klogere. Det var synd for ham.

Sagen begyndte, da den unge fyr betroede sig til sin hjemmevejleder.

- Da han fortalte, hvad vi lavede sammen, fik han at vide, at det var strafbart. Jeg syntes, det var hårdt, da de anklagede mig, men når jeg tænker på det i dag, kan jeg godt se, at hjemmevejlederne er der for at hjælpe, og var jeg havnet i samme situation, ville min vejleder forhåbentlig have gjort det samme.

Henning blev hentet ind til forhør på politigården.

- Jeg talte med en flink politimand, som forklarede, at det, jeg lavede, var ulovligt. Jeg fik en tilsynsdom på tre år. Jeg havde gode venner, som støttede mig og sagde, at jeg havde brug for hjælp. Og så kom jeg på Hammer Bakker.

- Havde jeg ikke fået en dom, var jeg aldrig kommet her, og det er bedste sted, jeg nogensinde har været, ræsonnerer Henning.

På ret kurs

Opholdet på Hammer Bakker har givet ro og tryghed i Hennings liv. Han og de ansatte på stedet kender efterhånden hinanden rigtig godt, og Henning ved, at hvis han mister kontrollen over sit liv, så tager personalet over og hjælper ham på ret kurs igen.

Jeg stoler på, at de ikke bare smider mig ud herfra, men er alligevel nervøs. Jeg skal i hvert fald ikke bo for mig selv igen. Det betyder meget, at jeg her kan få hjælp, når jeg har det dårligt.

- Det gode er, at personalet ikke bare vender mig ryggen, hvis jeg bliver gal. Selvom jeg siger, de skal skride, ved de, at jeg har brug for, at de bliver.

- Jeg har lært rigtig meget her. I dag bliver jeg vasket og klippet, når jeg trænger til det og får også købt noget nyt

tøj en gang imellem. Jeg spiller stadig, men drikker ikke mere. Jeg skylder ikke længere nogen noget og har fået råd til at købe ting til mig selv – blandt andet en elevations seng.

Da Henning kom til Hammer Bakker, havde han en officiel gæld på omkring 30.000 kroner og en uofficiel på næsten lige så meget.

- Man bliver stresset af hele tiden at skyldte penge og tænke på, hvordan man skaffer flere. Jeg ved, hvordan man laver sorte penge og snyder folk, men i dag er der heldigvis kommet helt styr på økonomien, så det behøver jeg ikke. Når jeg har brug for penge, går jeg til pædagogerne, og så aftaler vi, hvor meget jeg skal have fra kontoen.

Henning laver også løbende aftaler med personalet om, hvornår han kommer hjem. Og skrider programmet, er han god til at ringe og lave en ny aftale.

Blandede følelser

Selvom behandlingscentret på mange måder har været godt for Henning, er følelserne til stedet blandede. Det er seks år og fire måneder siden Hennings tilsynsdom udløb, men fordi først Nordjyllands Amt og siden Aalborg Kommune ikke har kunnet finde et egnet sted til ham, bor han stadig på Hammer Bakker.

- Nogle gange gider jeg bare ikke være her længere. Det gør ondt at se de andre flytte efter to-tre år, mens jeg bliver hængende.

Henning har ad flere omgange klaget over sin situation. Blandt andet i breve til det tidligere Nordjyllands Amt, hvor han anfægtede, at de på gentagne møder havde lovet ham en løsning, uden at der skete noget.

Op til det halvårige behandlingsmøde hænger nerverne uden på tøjet, for selvom Henning gerne vil flytte, skal tilbudet være det helt rigtige.

- Jeg stoler på, at de ikke bare smider mig ud herfra, men er alligevel nervøs. Jeg skal i hvert fald ikke bo for mig selv igen. Det betyder meget, at jeg her kan få hjælp, når jeg har det dårligt, og lige får snakket med for eksempel nattevagten, hvis der er noget, jeg har brug for at vende, når jeg kommer fra arbejde. Jeg skal heller ikke bo et sted, hvor de andre er svagere end mig, for så tager jeg røven på dem.

Allerhelst vil Henning flytte et sted hen, hvor han har sit eget og alligevel har mulighed for at få hjælp, når han har brug for det.

- Jeg vil leve et stille og roligt liv og måske finde en sød kæreste. Engang troede jeg, at jeg skulle have børn, men i dag kan jeg se, at det ville være synd for både barnet og mig. At være far er et fuldtidsansvar, og jeg har nok at gøre med at tage ansvar for mig selv.

Enestående ven

Arbejdet betyder meget.

- Det er vigtigt for mig at have mit gode job. Kunderne og kollegerne er rigtig søde. Og det betyder alt at have en ven og arbejdsgiver som Allan. Han har reddet mig rigtig mange gange og viser mig stor tillid. For eksempel betyder det meget, at han giver mig ansvar for at passe kassen, siger Henning.

Somme tider kan arbejdet dog komme til at fylde lige rigeligt.

- Jeg bruger en stor del af min fritid derinde - selvom jeg som ansat selvfølgelig ikke spiller på maskinerne. Er der travlt, vil jeg gerne give en hånd med. Nogle gange glemmer jeg at mærke efter, om jeg er træt. Så skal jeg lige have hjælp til

at passe på mig selv. Der er personalet gode til at holde mig fast på, at nu er det vigtigt, jeg får sluppet af - enten ved at gå tidligt i seng eller holde fri et par dage.

Henning har en stor bekendtskabskreds og fire vener, hvoraf Allan er den nærmeste.

Allan og jeg laver rigtig mange sjove ting sammen. Vi spiller bordtennis, hygger os og tager til vandet sammen.

- Allan og jeg laver rigtig mange sjove ting sammen. Vi spiller bordtennis, hygger os og tager til vandet sammen. Efter min stedfar døde for tre år siden, er det også Allan, der går med til alle officielle møder og arrangementerne heroppe. Min mor kan ikke overskue den slags. Allan er enestående. Man kan få det med ham, som man vil - bare man ikke snyder ham.

Sejr mod forventning

Henning hører meget musik. Smagen er bred og spænder lige fra Peter Belli til D-A-D. Han har selv sunget ti år i forskellige brugerbands, men valgte for nogle år siden at droppe musikken.

I stedet bruger han blandt andet tiden på fodbold og hockey. Behandlingscentret Hammer Bakker har de seneste to år stået øverst på sejrsskamlen i mesterskabet mellem områdets institutioner.

- K.O. var godt nok efter mig i år, fordi jeg i et interview til TV2/Nord kom til at sige, at vores finalemodstander ovre fra Bøgen var bedre og nok ville vinde, griner Henning.

- Jamen, det siger man da ikke før en finale, spotter afdelingslederen.

Alligevel endte Hammer Bakker altså med at løbe af med sejren.

- Teknisk var Bøgen bedre, fastholder Henning stædigt.

- Men vores sammenhold var afgørende. Det var derfor, vi vandt, siger han. Tiden vil vise, om Henning også vinder i sagen om at få et godt hjem med den støtte, han har brug for. Behandlingscentret Hammer Bakker arbejder i øjeblikket på at etablere en model for Henning og fire-fem andre beboere, der også mangler et passende udslusningstilbud.

Oplægget til kommunen er, at beboerne skal bo for sig selv i klyngehuse, men kan trække på to pædagoger i dagtimerne og en rådighedsvagt om natten. Personalet, der har flere års erfaringer med beboerne fra Hammer Bakker, installeres i en separat lejlighed. Kontakten vil både være formaliseret med faste aftaler skræddersyet til den enkeltes behov, men også i høj grad tage udgangspunkt i dagligdagen. I kraft af personalets tætte kendskab til beboerne ved de, hvornår og hvordan den enkelte beboer har brug for støtte, og hvor der skal stilles krav.

De fysiske rammer skal være fleksible, så tilbudet løbende kan udvides, idet alle erfaringer viser, at gruppen af relativt vel-fungerende beboere, der ikke kan rummes i almindelige bofællesskaber og alligevel har brug for støtte, er voksende.

Om alt går vel, vil det nye tilbud blive etableret næste år.

- Jeg tør efterhånden ikke rigtig tro på noget. Men jeg håber, det snart bliver min tur til at flytte ud, siger Henning og skæver fortrøstningsfuld over til K.O., der håber med ham.